

ZƏNGİLAN NİSGİLLƏRİ

(Mənim bayatılarım)

Vətənsiz ötən illər,
Ömürdən itən illər.
Düşməne ömür verib,
Ömrümdən kəsən illər.

Ay ellər, haman ellər,
Taleyi yaman ellər.
Ötən iyirmi dörd ili,
Həsərdə qalan ellər.

"Novbaşı" yaylağın da,
O, "Çimən" oylağın da,
İllərdir viran olur.
Erməni tapdağında.

"Gözəllər" yurd yerindi
Suyu yaman sərinli.
Bizə qazılan quyu
Deyəsən çox dərinli.

"Soltan Heydər" çeşməsi,
O yanında meşəsi,
İtlərə qismət oldu.
Uzun sözün kəsəsi.

"Daşbaşı", "Sürtün çeşmə",
Dumanda ordan keçmə.
İtərdin göz oyunnan,
Yetməzdi sənə kimsə.

"Yalqızağac" yadında?!
O başı "Meydanni" da?!
"Əl-barmaq basan" piri
Bir az onnan o yanda.

Düşərdin ki, izinə,
Qalxdın "xırman" düzünə,
"Arğın", sonra "Qanlı ağac",
Ot çıxardı dizinə.

"Oyuq" dağ qalxır ərşə,
Çatır göylə görüşə.
Erməni ayaq altıdan
Qalxdı o yüksəlişə.

"Süsən" dağ sıx-sıx meşə,
Qafan onnan enişdə,

"Süsən" də getdi əldən,
Bağrımı deşə-deşə.

Məşhur Çinar meşəsi,
Dünyanın ikincisi.
Məhv olub əldən gedir
Vətənimin incisi.

"Miyandərə", "Şükrataz",
Gülü-çiçəyi solmaz.
"Şükrataz" Qala yeri,
Düşməndə qoymaq olmaz.

Zəngilan bir incidi.
Küsdü mənənnən incidi.
Bağışla söyləyirəm,
Artıq bu neçəncidi!

Bartazdır mənim kəndim,
Həm imanım, həm dinim.
O ki, düşməni əlində,
Necə susum, kiriyim?!

Bartazdan çıxan yollar,
Şaxələnər, qollar,
Biri Araza tərəf,
Qalanı dağa yollar.

Biz vurmadıq dağlara,
Əbədi oyaqlara.

Arazı nicat sandıq,
Gəldik əcəb çağlara.

Üz qoyduq ki, şəhərə,
Həyat döndü zəhərə.
Qaçqın, satqın dedilər
Ümid yoxdu səhərə.

Nəhayət bildi hər kəs,
Qınayıb bizi əbəs.
İstəməz uzaq düşə,
Torpağınnan bircə kəs.

"Böyükklər" oynadılar,
Şimşək olub çaxdılar.
Nəyləsin yazıq millər?!
Onu oda yaxdılar.

30 min şəhid verdik.
İgidləri itirdik.
Bu bir nağıldı sanki,
Biz də burda bitirdik.

Söyləyək ən qisasın,
Yormayaq özümüzü.
Nə qaçqınıq, nə satqın,
Qurbanıyq kor baxtın.

Vasib Hüseynəliyev
Zəngilan